

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' εβδομουν μετρούντες χρόνον
'στην γην εδρευόμεν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' έννιακόσα κι' ένα
κι' όλο τὰ συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δκ τώ φράγχα είναι μόνο.
Για τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγχα και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμφού» άνελλιπή
προς δύο είκοσάφραγχα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Είκοσι μνός Γενάρην,
τό Τριώδι θ' άριόβην.

Είκοσιένα σύν έπτακόσα
κι' ή Ρωμφοσύν χοροπνώσα.

**Φασουλής και Πεικλέτος,
ό καθένας νέτος σκετός.**

Φ.— 'Πέθανε κι' ή Βασιλισσα
των Άγγλων ή μεγάλη,
πολλαις φοραις σου 'μίλησα
για τούτην, βρέ βουβάλι.

'Ενόμιζα σαν Φασουλής
πώς οι μεγάλοι Βασιλεις,
όπου φορούν τὰ στίγματα,
πειθαίνουσι 'στό ψέμματά.

Κι' έν τούτοις τί περιεργον!... πεθαίνουσι κι' αυτόι
σαν άνθρωποι θνητοι,
και σπήτι γίνεται κοινό τό λαμπρό Παλάτι
και λέν ζωή σέ λόγου σας 'στους άλλους και σκολάττη.
Π.— Άρχισες τών ζυλόσφο και πάλι να μου κάνης.
Φ.— Τόν νεκροβάφτη, Περικλή, του Χάμλετ μήν ξεχάνης.
'Εσκαβε με την τσάπα του Βασιλοπούλας μνήμα
και 'τραγουδούσε 'ξινόμιστος μετ' του καιρού του ρίμα.
Π.— Επιθυμώ, βρέ Φασουλή, πολλά να μου λαλήσης
περι του βίου της νεκρας των Άγγλων Βασιλίσσης.

Φ.— Δέν είμπορώ καταλειπτώς να σι πληροφορήσω
γιατι δέν είχα την τιμήν ποτι να την γνωρίσω,
ούχ ήττον, καθώς έμαθα κι' έξωσαν μελιτώ,
μεγάλους είχε συγγενεις και σάι δυνατώ.

Κι' ήθελε πάντα, φουκαρέ,
μεις 'στό Παλάτι της να ζή,
Βασιλισσα νοικοκυρά,
Βασιλισσα πουροζαζί.

Του κράτους έβλεπε χαρτιά,
με θρόνου έκανε χωριό,
άλλ' έριχνε και μετ' ματιά
'στου Παλατιού τό μαγειριό.

Μαρι τό 'πίστους και σι
με όφους έστειμένη
με την πορφυρά τή χρυσή
'στό μαγειριό να μπαινής.

'Ακούς εκεί 'στό μαγειριό
τό Στέμμα να γυρίζη,

μὲ τὰ δεκαμάντια τὰ βαρεῖα
στειφάδα νὰ μυρίζῃ;

Σὺ βοηθὸς σ' ἑμᾶς γενοῦ,
ὦ Κύριε τῶν οὐρανῶν,
τοῦτο σαλεύει καθὲν νοῦ,
ὦ δίοποιναί τῶν Ἀθηνῶν.

Π.—Σταυροκοπιόμυαι, Φασουλή, καὶ μὲ τὰ δῶδ μου χέρι...
ποιὸς ξέρει κί' ἂν δὲν ἔπλυνε πρῶονα καὶ μαχαίρα.

Φ.—Μπορεὶ κί' αὐτὸ νὰ τόκανε, βρε Περικλῆ Μυλόρδο...
ποιὸς ξέρει κί' ἂν δὲν ἴπαστρευε μονάχη τῆς τὸ σκόρδο.

Π.—Ποιὸς ξέρει κί' ἂν δὲν ἔβαζε σὶ τᾶξι τὰ ντουλάπια τῆς.

Φ.—Ποιὸς ξέρει κί' ἂν δὲν ἴμάλωνε τὰ τρύπια τὰ τσου-
ράπια τῆς.
Π.—Μωρὶ Βασίλισσα κί' αὐτὴ νὰ κἀνη τίποτα πράγματα
καὶ νῆα καὶ μεσόκοπη καὶ μῖα ἴσα γεράματα.

Φ.—Λένε καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς πῶς δὲν τᾶφινε σὶ μπό-
ῶως τῆς Ρωμῆας Ματρῶνας, | ναις
μὰ τάντριφε μονάχη
σὸν πλῆροῦ καιροῦ μητέρα,
καὶ κ' αὐτῆς νῆατα μῖρα
μὴν τῆς πάθουν καὶ συνάχι.

Περικλίτο, σ' ἔρωτῶ,
πῶς σοῦ φαίνεται κί' αὐτὸ;

Π.—Τοῦτο σήμερα νομίζω καὶ σὶ δούλα δὲν ταιριάζει,
κάπως προστυχιὰ μυρίζει,
ἔπρεπε νὰ τὸ κ' αὐτῆς
καὶ νὰ μὴν ταναγωνίζῃ.

Φ.—Σ' ὄ, τι λέγεις συμφανῶ,
τοῦτο ποῦ φρονεῖς φρονῶ.
Ἄμμι τώρα τί θὰ πῆς
ὅταν μάθης κί' ἄλλ' ἀκόμα;
δίγως ἄλλο θὰ ἴντραπῆς
καὶ θ' ἀνοιξῆς χάσκον στόμα.

Π.—Λίγε μου, βρε Φασουλή,
σὶ παρακαλῶ πολὺ.

Φ.—Σὸν ἐτύχαιναν, καλέ μου,
μαύραις συμφοραῖς πολέμου,
τότε μὲ κρυφὴ λαχτάρα
τᾶστελλε μὲς ὅσ' ἂν ἀντάρα
νὰ μυρισίονε μακροῦτι...
ἄλλη προστυχιὰ καὶ τούτη.

Π.—Κί' ἦτανε μητέρα αὐτῆς,
καθὼς γράφουν, λατρευτῆ,
ποῦ ζῆτοῦσε τὰ παιδιὰ τῆς νὰ τὰ στέλλῃ ὅτ' ἀπυρά;
μωρὶ μόνονε μὲ φορὰ!

Θέλεις, Φασουλή, μακνάδες; τίνας πρότυπα μητέρων;
θῆβης μόνονε μὲς ὅτ' κράτος τῶν Ρωμῆων τῶν νεωτέρων.
Ὅταν πολυμοχαρῆς
ὁ παπποῦς ὁ Θεόδωρος
τὸ σπαθὶ τῶν ἐγγυμνάση κί' ὁ κλεινὸς σαλεύη τόπος,

τότε βλέπεις τῆς μακνάδες νὰ φροντίζουν ὅπως ὅπως
γιὰ νὰ βροῦν ἀπαλλαγέντες τὰ γενναῖα θρήμματα τῶν
καὶ νὰ τᾶχουνε κοντὰ τῶν.

Νὰ μακνάδες ὅπως πρέπει, ποῦ ὅτ' ἀλήθεια, μωρὶ βλάκα,
τὰ παιδιὰ τῶν ἀγαπᾶνε,
καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει σὶ πολίμου πατατράκα
μὲ τοὺς ἄλλους νὰ μὴν πᾶνε.

Πῶς ἔμπορεῖς μητέρα νᾶσαι, καὶ τῶν σπλάγγων σου τὸ
νὰ τὸ στέλλῃς σὶ κινδύνους, σὶ φωτιά πολέμου κί' αἵμα;
Νὰ μακνάδες, ὅπου θέλουν τὰ παιδιὰ τῶν, βρε Σγαρίλιο,
στρατηγῶς τοῦ κρεββατιοῦ,
νὰ ζεσταίνουνη ὅτ' ἄλλο
τὰ σπαθιὰ τοῦ ραχτιοῦ.

Φ.—Μάθε, Περικλῆ, καὶ τοῦτο.

Π.—Φασουλή μου, λίγε μου τό.

Φ.—Ἐκαν ἔρωτα καὶ κόρτε μὲ τὸν ἄνδρα τῆς μακί
σὸν κυρὰ μπουρζακί.

Τοῦτος ἦτανε ψυχὴ τῆς, φῶς τῆς, καὶ γαλιάνδρα τῆς...

Π.—Ἄλλη προστυχιὰ καὶ τούτ' ἂν ἀγαπᾶ τὸν ἄνδρα τῆς.

Φ.—Ὀλοένα τὸν Ἀλβέρτο...

Π.—Τί μου λῆς, μωρὶ ταιφούτη;

Φ.—Φροντίζε καὶ γιὰ τῆς δούλας...

Π.—Ἄλλη προστυχιὰ καὶ τούτη.

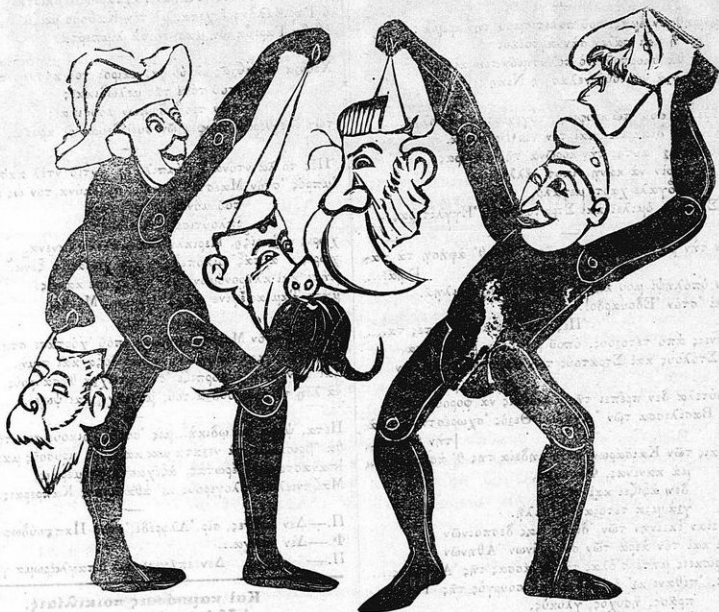
Φ.—Μὲ τοὺς φίλους μας Ἐγγίλιους ὄλο τὸν σταυρὸ μου
κί' ὅσ' ὑπόψη τοὺς εἶχα, Περικλίτο μου, τὴν χάνω.

Π.—Κί' ἐγὼ, καυμένη, Φασουλή, πομαζῶ κί' ἄπορῶ
πῶς εἶχανε Βασίλισσα μὲ τίποτα γιὰ καιρὸ,
καὶ δὲν τῆς εἶλεγε κανεὶς
ἀπὸ τοὺς τόσους ευγενεῖς
νὰ παρατήρησῃ καθήμενὰ
παλὰ τῆς προστυγιάντζα,
καὶ νὰ διαβάξῃ τῶν Ρωμῆα
Φραντζέικα ρομάντζα.

Φ.—Λένε πῶς εἶχε Βασιλεῖς προπάππους καὶ προγόνους,
ποῦ τοὺς Τζῶν Μπουλ ἰδοῦσαν σὶ παραμένους χρόνους,
νὰ μὲν λαμπρὸς ὁ Θρόνος τῆς κί' ὑπὲρλαμπρον τὸ Στέμμα
τῆς,

ἀλλὰ δὲν εἶχε ντιστενξιδὸν Ρωμῆας γαλαζοαίματης.
Δὲν εἶχε τὸ δίκῳ μας οἰκ, βρε Περικλῆ καυμένη,
κί' ἐκεῖνο πῶς τὸ λένε,
ποῦ δίνει καὶ ὅτ' ἰγύφτισσα κρατῆς κυρὰς ἀέρα,
καὶ σὸν διαβαίνῃ δίπλα σου πηγαίνεις παραπέρα.

Τί τοὺς θέλεις, Περικλίτο, τοὺς προγόνους Ἐδουάρδους,
τοὺς Ἐρικούς, τοὺς Ριχάρδους;
Τί τὰ θέλεις τὰ Παλάτια, σὸν δὲν εἶσαι ντισατεγκέ;...
εἰμπορεῖς προγόνους νᾶχῃς, ποῦ ν' ἀδειάζουν τ' ἀναγκαῖα,
κί' ὅμως μοσχομυροδάτῃ νὰ ζυπᾶνε; τὸ μεσημέρι,
μὲ στιγμὴ νὰ μὴ σοῦ λείπουν τὰ ρομάντζ' ἀπὸ τὸ χεῖρ,
σὶ κυρίας κυβερνάνταις τὰ παιδιὰ νὰ παραιτῆς
δίγως μὲς ὅσ' ἂν ἀγκαλιὰ σου σὸν νταντὰ νὰ τὰ κρατῆς.
ἀπογόνους Ἐδουάρδων ν' ἀντικρυθῆς προπτοῦς,
καὶ τὸν ἄνδρα σου νὰ βλέπῃς καὶ νὰ σοῦχετ' ἑμετό.

Ἄγι ἐκείναις, ἄγι ἐκείναις
ἢ Ῥωμαῖς ἢ Λιβαντιναῖς.
Νὰ πολύτιμο μπουκίτο,
ποῦ πλησίον του βρωμῶ,
νὰ γυναῖκες, Περικίτο,
ποῦ θαυμάζω κι' ἐκτιμῶ.

Ξέρω κάμποσαις πὼς εἶχαν γιὰ παπποῦ τὸν μπακαλιάρω
καὶ γιαγιὰ τὸν τὴν σαρδέλλα,
κι' ὅμως κὺττάζε τι τρέλλα!...
τρέγω δίπλα τὸν, κασιδὴ, λίγη μυρωδιά νὰ πάρω.

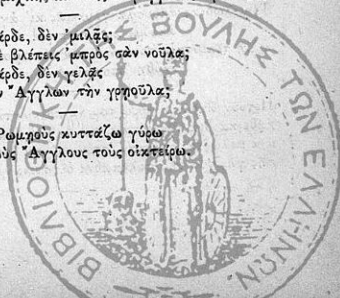
Εἶχανε μπαμπάδες δούλους, εἶχανε μαμμάδες δούλαις
μὲ φακιλίω, μὲ κουρελίω...
τώρα 'πές τους γιὰ πατρίδα νὰ τῆς πιάσουν ἀνγκούλαις
καὶ νὰ λιγωθοῦν στὰ γέλοια.

Τώρα 'στους καιροῦς τῆς νίκης, ποῦ γελοῦμε τὴν Τουρκιά,
ἐπλημύρησαν τὰ τζάκια 'στὸν Τουλιάδων τὸ λημέρι,
τώρα 'γίνθη 'Εδουάρδος ὁ μπαμπᾶς μὲ τὰ βρακιά
κι' εἶδος 'Ελισάβετ Στούερτ ἡ μαμμὰ μὲ τὸ τσιμπέρι.

Μὲ καὶ σὺ θαρρῶ πὼς ἔχεις παλαιῶν Ἑρρίκων ὄφρος
κι' ἕμαθες καὶ τὸ σπαθὶ σου ἀνὰ μπαστοῦνι νὰ τὸ παίξεις...
ἔλα, φίλε μου Ριχάρδε, νὰ σταυρώσωμεν τὸ ξίφος
ἀνὰ ἰππόται τῆς Ὀμίχλης καὶ τῆς Στρογγυλῆς Τραπέζης.

'Εδουάρδε, δὲν 'μιλᾷς;
πὼς μὲ βλέπεις μπρὸς ἀνὰ νοῦλα;
'Εδουάρδε, δὲν γελᾷς
μὲ τὸν Ἀγγλὼν τὴν γερσοῦλα;

Π.— Τὸς Ῥομῆους κὺττάζω γυρῶ
καὶ τὸς Ἀγγλοὺς τοὺς οἰκτιρῶ.

'Ας ἴδουμε τί θά κάνουν μέ τόν νέον Βασιλέα...
καθώς πρέπει δέν θά γίνουν,
ἤ 'σά πάτρας θά μείνου,
τά παλῆρ, τὰ ψωραλέα;

Δίν θά μιμηθῶν ἑμᾶς, τῷ πολιτισμοῦ τήν κρέμα ;
ἤ καί πάλιν σάν ἄγριοι
οἱ πολέμους θά σκορποῦν τῷ πολέμιον των αἵμα
γιά νά τοὺς γελᾶσ' ἡ Νίκη ;

Φ.—Σκύψε νά σου πῶ κρυφίως, εὐγενίστατε Τσολῆ...
ντιστενζιόν δέν διακρίνει καί τόν νέο Βασιλῆ.
Μόλις ἔφρεσε κι' αὐτοῦ τήν κορώνα τῆς μητέρας,
πρὶν νά κἀν τίποτ' ἄλλο,
ἔβγαλε χαρτί μεγάλο,
καί γιά Στόλους ὄμιλεῖ καί Στρατοῦς τῆς Ἐγγλιτέρας.

Π.—Σάν τήν μάνα του καί τοῦτος δέν θ' ἀφήσῃ τὰ πα-
χάνα τήν ὑπόληψί μου καί γι' αὐτόν τόν Βασιλῆ.
Κοίμα καί 'σόν Ἐδουάρδο!...

Φ.—'Πές τά, Περικλέτο, 'πές τά...
εἰ προσμένεις ἀπό τέτοιους, ἔποῦ βγαζοῦν μακρίστα,
καί τοὺς Στόλους καί Στρατοῦς των πρώτῃν δόξαν των

τέτοια κοῦτλα δέν πρέπει τῆς κορώναις νά φοροῦν.
Π.—Τὴν Βασιλίσα τῶν Ἀγγλων Θεῖος ἄχωρῆσθιν... θά

καί κορώναις τῶν Καισάρων 'στὴν κηδεῖα τῆς θ' ἀστράφου,
μὰ κανένας, Φασουλῆ,
δὲν ἀξίζει καί πολὺ
γιά μὴ τέτοια νά 'μιλῆ.

Τὴν εὐγένειαν ἐκείνη τῶν δίκων μας δεσποινῶν
τὸ σὶκ καί τὸν ἀέρα τῶν συγγενῶν Ἀθηνῶν
δὲν τὸν βρῆκαίς μῆτι σ' ὄλας τὰς Ἀνάσας τῆς Ἀγγλιας...

Φ.—Πάει, πῆθανε κι' ὁ Βέρδος, μουσουργὸς τῆς Ἰταλίας,
πρῶς, ἦσυχος, γλυκύς,
Βασιλῆς τῆς μουσικῆς.

'Οσκαρ λὸ σὰ μὰ νὸν ντιρὰ κι' ἀντίο Λεωνώρα...
'στὸν Βασιλῆ τῆς Μουσικῆς ὅλας ἡ Μούσας τῶρα
τὰ ρόδα των σκορπεῖνε
καί καθεμὲν τὸν τραγουδεῖ...
πᾶν τὰ τραγούδια, πᾶνε,
ποῦ τὰ τραγουδοῦσες παιδί,
καυμένε Περικλέτο...
πόθερο Ριγκολέτο.

'Στὴ μελωδία τὴν νεκρὴ κάνει καί σὺ μετανοῶνα,
τὸ λείψαν τὸ σκέπασαν τὸ κόσμου τὰ στεφάνια,
καί παραστέκουσιν ἄγγελιοι λευκότριτοι σμᾶ τὸ
καί κάνουν μελωδία των τὸ ψυχομάχημά του.

Τί μελωδίας ἀκουσμα γλυκειῆς κι' ἀγγλικῆς
ἀκούμε κι' ἴδω πέρα!..
κι' ἡ τελευταία του πνοῆ σάν νότα μουσικῆς
ἐγύθη 'στὸν ἀέρα.

Πετοῦν ἀηδονία γύρω του νά κἀρουν τὴν εὐχή του,
κάθε καρδίᾳ τῆς νόταίς του βαθεῖα βαθεῖα τῆς νοιάθει,
μὰ μελωδία 'γίνανκα 'στὸν νοῦ καί 'στὴν ψυχὴ του
τῆς γῆς του τῆς πολέπαις οἱ στεναγμοὶ κι' οἱ πόθοι.

Καί τί δὲν ἐκλάθησεν μέ τοὺς χρυσοὺς του φθόγγους!...
ἐλευθερίας, χαράγματα καί σκαλωμένον βόγγου.
'Ὁ Βασιλῆς ὁ Βικτωρᾶς 'στὴ μουσικὴ του ζῆ
καί καθὲ σπῆθος Ἰταλοῦ λχταριστὸ σκιρτᾶ,
ὁ Γαριβάλδης ἐρχοται μέ τὸν Καδούρ μαζί!...
ἰβίβα Γαριβάλδη μας, ἰβίβα λιμπερτά.

Χρόνια σκαλαβῆς ἐλευθέρᾳ, καιροὶ τὸ κόσμου πρώτοι,
ποῦ τότε τῆς μελωδικῆς
τῶν τροβαδούρων μουσικῆς
τῶν ἐλευθέρων τουρισχῶν συνάδειον οἱ κρότοι.

'Πῆς τὸ λὰ ντόνα ἰ μὸπιλε κι' ἀντίο ντίλ πκασάτο,
'μπρὸς 'στὸν Μάιστρο σίμαως, προσκύνῃ τὸ ὠς κῆτω,
ποῦ μόνον μέ τὸ μέλος
ἰπλοῦται 'στὸ τέλος,
χωρὶς ν' ἀνοῖξῃ, Περικλῆ, μπακαλικο κανένας,
χωρὶς ν' ἀρπάξῃ οἰκίστα, μῆτε χαράματα ζένα,
μῆτε καί κληρονομὸν τὸν ἄρῃς κανένας,
μῆτε Ταμίαις ἔγινε κι' Ἠγούμενος Μονῆς.

'Μπρὸς 'στὸν Μάιστρο σίμαως, ποῦ χόρτασε σταυροῦς
καί μύρτα καί διαφνόλαρα καί δόξα καί τιμῆ,
καί ζωντανὸς ἰσκόρπις 'στὴ φτώχεια θεσαυροῦς,
νὰ λῆ τὰ τραγούδια του, μὰ νᾶχῃ καί ψωμί.

Πέτα, ψυχὴ μελωδικῆ... μέσ 'στους δίκους σου τόνους
θὰ βρῆσκωμε τὰ νεκρὰ μας καί τοὺς χρυσοὺς μας χρόνους,
ἰπανκασταίς, ἰρωτᾶς, ἀξίμαστῆς ἡμίαις,
Μαζκαγιέλου φλογεροῦς κι' ἀθάναταις Καπρίραις.

Π.—Δὲν ἐπῆγες, σὶρ Ἀλφρεδὲ, 'στοῦ Πακπουδωφ τὸν χορὸ;
Φ.—Δὲν ἐπῆγα...

Π.— Δὲν ἐπῆγες... νὰ μπαγλαρώμα γερὸ.

Καί καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νίκος Ἐπισκοπόπουλος καί Κάκια Διομήδη,
ἀλλάξανε χαροῦμαινοι μνηστειαίς δακτυλίδι.
'Ἐρωσ μακρὸς τὸς ἦνωσε, ρωμάντζο δίχως λόγια...
ὁ μὲν γαμπρὸς ἐν πρώτοις
πῆνα καί λογιόστῃς,
κι' ἡ νύφη χάρης, ζῆχαρη, μπουμποῦκι, τρέλλα, τζόγια.

Πῆ Γρανκακόπουλος, γκατρός ἀπὸ τὴν Καλαμάτα,
ἰστεφανώθη μὰ γαρὶ μὴ κὴρ μαυρομάτα,
μὴ μὴ πρωτοκαθίδση μας, μὴ τὴν Κλειώ Σουρῆ,
ποῦ τὴν στολιξίς κι' ὠμορριξὴ καί χάρης οσοβῆ.
Κι' ὁ Φασουλῆς κυττάζωντας τὸν γάμο μὴ καμάρι
ὄλας τοῦ κόσμου τῆς χαρῆς εὐχῆθ' 'στὸ ζευγάρι.

'Ἐνας τόμος ποιημάτων πλήρης οἰστρου δυνατοῦ
τοῦ Στεφάνου τοῦ Μαρτζουκί, λιγυροτόμου ποιητοῦ,
ἐξαιρέτως τυπωμένος τύπος τοῦ Σκαλελάρου
καί δαπάναις τοῦ γενναίου Μαρκαλῆ τοῦ Πρηγορίου.

'Ὁ Θεσσαλονικὸς ὁ Ἔθια, νέος γνώσιως πολλῆς,
παρητήθη τελευταίως τῆς Δραματικῆς Σχολῆς,
κι' ἀς τὸ μᾶθη καί ἕνας θεῖος τοῦ, πῶναι πρῶτος παραλῆς.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμῆρο μας, παραλαίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριανταεπτά, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.